



Španělsko 2018

Jirka a Jindřich
HEGMONOVÍ







Deník Španělsko – říjen 2018

Jindřich Hegmon

Plním si další klukovský sen, který mám od té doby, co jsem se jako kluk v televizi díval na Závod míru. Ujet spoustu kilometrů v několika dnech za sebou na galusce. Kilometrů bude asi míň, ale čas v sedle bude s tím Závodem míru srovnatelný.

Včera jsem s Jirkou a jeho kamarády, dalším Jirkou a Zuzkou, odletěli do Barcelony na cyklotrip **Barcelona – Gibraltar**. Já s Jirkou jedeme na galusce jenom s ruksáčkem a kamarádi nás doprovázejí s naší bagáží v autě. Potkali jsme se na letišti, já předal Evči klíče od auta a letíme. Původně se akce měla odehrát na jaře, ale moje zdravotní problémy v dubnu ji trochu posunuly. Původně jsem měl vyjet v životní formě. Za poslední rok jsem měl naběhaných 1 200 km a absolvoval jsem spoustu dalších sportovních aktivit. Sportuji skoro každý den a hodinky Garmin mi hlásí věk, o jakém se mi ani nezdá. Smůla, před týdnem jsme vyjeli s Jirkou na Grossglockner. Já jsem byl dva dni před tím hnusně nachlazený, pak se zázračně na den výjezdu uzdravil a pak mi vše sedlo trošku na dutiny a trošku na průdušky. Snad to španělské teplé počasí napraví.

Krátká rekapitulace od poslední cesty s Jirkou. Lucie se s námi stále nebaví, ani kytku k narozeninám nepřijme a asi stále miluje toho zmetka, co si vzala. Když nás náhodou potká na cyklostezce, začne volat o pomoc. Neví, říká jí, ani vnučku. Evě umřela v květnu maminka, dál se staráme o Rudu. Honzovi chybí k úspěšné maturitě jenom matika (spousta příjemných překvapení), tu snad na jaře dá. Chodí na jazykovku a bydlí s přítelkyní. Můj vztah s mým bratrem je nulový. S rodiči díky nemastnému a nepoctivému postoji k výše zmíněnému je náš vztah též na bodu mrazu. V práci se daří a třeba už s naším startupem začneme příští rok vydělávat. Hospodu jsme v září zavřeli, Evča pořád smlouvu s VZP na paliativu nemá, ale nevzdáváme to a práce ji pořád baví a hlavně spousta lidí ji oceňuje a váží si moc jí i práce celého hospicového teamu.

7. 10. 2018 Dnes jsme ujeli z **Barcelony do Miami Platja 137 km**. Vyjeli jsme po deváté z ubytování, kde se dalo domluvit španělsky i rusky, jenom ne anglicky. Vítám každou příležitost mluvit španělsky (další změna od loňska, učím se španělsky). Mladí hledí „kolik jazyků ovládám“. Dobrých dvacet pět kilometrů jsme se vymotávali z Barcelony. Něco málo jsme kufrovali v místním přístavu, policie nás z něj vyprovodila. Kopec s olympijským stadionem jsme objeli z druhé strany, než byl původní záměr. Také na mnoha místech co jezdí turistický bus jsme byli a tím pádem atraktivní místa pro turisty míjeli. Kousek za Barcelonou byl nádherný úsek asi dvacet kilometrů po členitém a trošku kopcovitém pobřeží. Nádherné výhledy, krásná silnice a neuvěřitelná tolerance řidičů. Každou chvíli je zde značka, že auto musí jet 1,5 metru od cyklisty a řidiči to dodržují i za cenu, že za vámi do kopce pojedou desítkou spoustu minut. Na 76. kilometru jsme si dali sraz s Jirkou a Zuzkou v přístavu u moře, trochu jsme spočinuli a vyrazili kolem třetí na posledních asi šedesát kilometrů. Většina byla po silnici N340 s krásně širokým shouldrem (krajnicí) a někdy s větším a někdy nulovým provozem. To záleželo, zda sousední dálnice byla zrovna placená. Asi dvacet pět kilometrů před cílem jsme projížděli letoviskem Salou, kde jsme byli v roce 1993 s Koldinskými na dovolené. Jirka se tady naučil plavat, náš kokršpaněl byl ještě štěně (už je jedenáct let nebožtík). Děti zestárli, jenom my s Evčou jsme pořád stejní, až na ten můj šedivý přeliv. Jirku už po absolvování plavecké školy plavání nebaví, mne už plavání po čtyřiceti pěti letech od absolvování téže školy zase baví a hlavně je, že nás s Jirkou oba baví cyklistika. Na galusce a bez zavazadel je to zážitek. Galuska prostě jede, i když ta Jirkova trochu líp než moje. Posledních asi dvacet kilometrů jsme jeli po cyklostezce na plážové promenádě. Ze začátku to byla zábava na konec už otrava. Navíc proti větru. Cílový kempink se však objevil dřív než jsem čekal. Pár piv z plechovky, sprcha a rizoto v pěkné nedaleké hospůdce, kde zase mluvil

personál rusky. Zítra nás čeká podobné množství kilometrů. Jdu se dodívat na film a spinkat. Ještě jsem zapomněl, Jirka dnes píchnul a ukrajinská servírka v hospodě se tvářila kysele, když jsem se jí zeptal, jestli nemá taky ráda Rusáky. Asi byla z Dombasu.

8. 10. 2018 Dnes **145 km do Oropesa de Mar** s krásným průměrem 25 km za hodinu. Vyjeli jsme po půl deváté, ne dlouho po rozednění a docela do chladna opět na silnici N340 kilometr 1 138, což asi znamená, že vede až na jih. Musím mrknout do mapy. Na silnici jsme se až na jeden asi pětikilometrový úsek drželi až na kilometr 996. Celou dobu krásná široká krajnice od metru a půl do třech a kvalitní asfalt. Provoz až asi na třicetikilometrový úsek byl minimální. Cestou dvě stoupání a následné krásné mírné a tím pádem dlouhé sjezdy, které si náležitě užíváme. Jediné, co je nepříjemné jsou nalepené odrazky na silnici, na které, když najedete, tak musíte držet pořádně řídítka. Jakmile jsme vjeli do kraje Valencie z Katalánska, tak odrazky zmizely a jsou jenom na výjezdech. Ohleduplnost španělských řidičů je na prostu na jedničku. Občerstvení jsme si dali na 107 km v motorestu u cesty. Španělská forma menička se čtyřmi chody a u každého velký výběr, kromě výběru předkrmu (salát nebo rajčatová šťáva). Já jsem měl rajčatovou šťávu, salát ruso (bramborový salát), kuřecí paličky a na konec kousek melounu. Vše za jedenáct Euro a k tomu velká kola za jedno Euro. Bank drží náš průvodce Jirka, dostal velkou důvěru. Před obědem jsem měl ještě drobný management problém. V pátek jsem převáděl koruny na Eura a nějak jsem zmatkoval a učinil jsem tak dvakrát. Byla to značná částka, která by v budoucnu už v žádném případě podruhé na kontě nebyla, takže měli v bance problém a volali. Výsledek je, že já opřen o svodidlo u N340 uprostřed olivovníků, jsem po telefonu dával pokyn ke zpětnému převodu. Jak jsou dnes některé věci snadné. Jirka jede jako dráha a hlavně do kopečka ho nechám v klidu vybouřit. Nic se mu nestane, když na mne nahoře minutku počká. Na rovině mu většinou v pohodě stačím a hraju si na Valverdeho, nestřídám. Jezdím zavěšený jenom pokud je opravdu kvalitní a široký shoulder, jinak si nechávám odstup, je to bezpečnější. Dnešní ubytování v bytě objednaném sice přes Booking, ale je typu AIRB&B, jme našli bez problémů. Jirka komu-

nikoval s paní domácí po telefonu anglicky. Klíče však donesl starý kulhavý Španěl. Opět jsem měl příležitost hovořit svou lámanou španělštinou, ale potřebné jsem vyřídil a navíc od Španěla vím, kde je obchod a restaurace. Ptal se mně kolik je mi roků, to jsem pochytil. Dnešní dojezdové pivo bylo z našich zdrojů a teplé, tak to musíme napravit. Napravili jsme to v restauraci liduprázdného letoviska, kde vařili až od půl osmé a pořád nebylo pořádné teplo. Navíc jsme se dozvěděli, že ve státě Valencie je zítra svátek a vše zavřeno. Museli jsme v místním obchůdku nakoupit aspoň nějaké zásoby.

9. 10. 2018 Dnes jenom **107 kilometrů do Valencie**, ale bylo plánovaných 95 kilometrů. Ráno jsme začali po úžasné cyklostezce, která vedla bývalou cestou železnice. Dlouhý tunel, průseky ve skále a vše na pobřeží moře. K tomu desítky běžajících a na kole jezdcích Španělů. Dnes je totiž svátek osvobození Valencie od Arabů ve čtrnáctém století a místní mají volno. Po krásné cyklostezce jsme dojeli do města Castello a jím dále projížděli po cyklostezkách, až jsme zabloudili. Nakonec jsme našli okresku, která jede z města paralelně s dálnicí mezi spoustou sadů s limetkami či citróny. Na cestě stála dívčina, co vypadala na první pohled jako bruslačka a na druhý jako štetka na vysokých podpatcích. Za B bylo správně. Na skoro polní cestě mezi sady citronovníků seděla každých pět set metrů na plastové židli prostitutka. Zvláštní zvyk. Jinak kolem cest je tady neskutečný bordel, spousta igelitu a plastových lahví. Cyklistů je dnes k vidění spousta a ve všech věkových kategoriích. Po okreskách a drobném bloudění v druhém přímořském městě jsme se dopracovali do přímořského města Segunt, kde na rozdíl od většiny předchozích byly lidé. Většina přímořských měst vypadají v tuto dobu jako města duchů, zcela prázdná se spoustou prázdných hotelů. Po polední přestávce měl Jirka trochu problém s navigací. Projeli jsme se po polních cestách, mořské hrázi a kus šli pěšky v místech, kde by se ani na horském kole nedalo jet. Dojezd a průjezd Valencií byl otrava, ale hospůdka přímo naproti domu, kde jsme měli ubytování, vše napravila. Nakonec se nám podařilo sejít se i s Kubou Štefkou, jeho dvěma krásnými kloučky a ženou a trochu poklábosit. Na závěr jsme shlédli maorský průvod v centru a dali si mňamku v Taco Bell.

10. 10. 2018 144 kilometrů do města Benidorm bylo v pohodě. Nad ránem mne trochu bolela hlava, nedoléčené dutiny. Brufen to celkem napravil, takže jsme mohli před devátou v klidu vyrazit. Z Valencie jsme se vymotali zázračně snadno a vyvezla nás krásná cyklostezka, na kterou navazovala okreska. Nejdříve jsme projížděli kolem spousty více méně prázdných kempů v bujném zelení s mořem nalevo a velkým jezerem napravo. Pak jsme postupně začali míjet města duchů. Letoviska plná hotelů, ve kterých není momentálně ani noha. Paní v pekárně, kde jsme se zastavili na padesátém kilometru, byla ráda, že má aspoň nějakou společnost. Absolutní rovina a bezvětří. Spousta cyklistů na galuskáčích. V jednu chvíli jsme se za skupinku šesti místních cyklistů zavěsili a jeli deset kilometrů něco mezi 35 a 40 km za hodinu. Fyzicky jsem v závěsu jako poslední v pohodě stíhal, jenom jsem se trochu bál, abych v té rychlosti neupadl. Na místních okreskách je prakticky nulový provoz. Někdy rákos až čtyřmetrový skoro tvořil tunel nad silnicí. Asi na sedmdesátém kilometru jsme najeli na hlavní, tentokrát N322. Mimo město byla pohoda, extrémně široká krajnice. Jenom ve městech (projeli jsme dvě) zácpa, kdy kolo bylo rychlejší než auta. V jednom úseku byly atrakcí opět zdejší lehké děvy, sedící na plastové židličky uprostřed pole. Zhruba na stém kilometru jsme si dali sraz s Jirkou a Zuzkou a pochutnali si na dvou sýrových bocadillo (rohlík třeba se šunkou) v místním bufetu v malém a malebném městečku. Pak následovalo skoro desetikilometrové stoupání asi do tří set metrů. Jeli jsme jako dráha, na lehké galusce je jízda do kopce něco úplně jiného než s taškami. Následující sjezd jsme si vychutnali. Krásná cesta, krásný povrch, krásné počasí, oteplilo se. Těsně před koncem etapy jsme navštívili konečně cykloobchod a dokoupili duši a já zadní světýlko. Nacházíme se kousek od Alicante. Tady už je spousta turistů, obchody a restaurace jsou otevřené a je tepleji. Bydlíme ve zvláštním bytě asi s patnáctimetrovou chodbou a klíč nám předával sto procentně čtyřprocentní chlapec. Zatím mne trochu trápí rýma a dutiny, ale jinak jsme ve formě. Do jednoho kopce mi Jirka ujel, ale akorát tak na focení a v druhém už neujel. Vyrážíme na večeři a Jirka už nás zase přemlouvá na asijské jídlo. Přemluvil.

11. 10. 2018 Dnes do města Murcia 133 kilometrů. Mám za sebou jeden z nejzvláštnějších dnů své cestovatelské kariéry, která není malá. Včera večer jsme vyrazili do Benidormu, kde je pár staveb opravdu hodných Miami a v některých hotelech musí bydlet v asi padesáti patrech pár tisíc turistů. Ti byli pravděpodobně večer ve městě. Na rozdíl od prázdných měst duchů, vzdušnou čarou maximálně 80 kilometrů, tady bylo narváno. V ulicích, hospodách, všude. Věkový průměr takový, že jsem si připadal jako mladík. Vrcholem kýče byl evidentně ruský harmonikář na vyhlídce nad pláží ražené do španělského stylu za zády však s neuvěřitelně hnusnou přístavbou vedle kostela. Davy lidí jsme se protlačili k nepálské restauraci, kde jsem si báječně pochutnal na své oblíbeném kuřecím curry. Jenom pobíhající šváb nás trochu zneklidnil. Navíc, jak jsme podle nápisů nad vchodem našeho ubytování zjistili, bydlíme v prostorách, které ještě nedávno byly psím salónek. Možná pro to postel vyžděná z cihel.

Ráno vyjíždíme kolem deváté. Úkol číslo jedna, objet obří Alicante. Z počátku je to pohoda na silnici N322. Následuje výjezd mimo hlavní na venkov. Chvilí z kopce, chvilí do kopce, chvilí po asfaltě, chvilí po kamenitou cestou, chvilí po hlavní magistralé nebo chodníku u shopping city nebo krásné cyklostezce. Stojíme opakovaně a Jirka hledá kudy dál. Objíždíme kvanta kruhových objezdů a červené semaforey na přechodech projíždíme, jako by byly zelené. Nakonec asi po padesáti kilometrech nás cyklostezka vyvedla z města a máme na výběr, buď dálnice s širokou krajnicí nebo cyklostezka nebo krásná servisní asfaltka. Vybíráme si dálnici a nejsme na ní jediní cyklisté. Na šedesátém kilometru dáváme kafe a následuje objížďení dalšího města a spousta kruháčů. Pak zase pro změnu venkov s rýžovými poli, sady pomerančů a granátových jablíček a neuvěřitelným bordelem kolem silnice. Pár domků pěkných, ale zbytek děs. Naopak silnice jsou po většinou super a řidiči neobvykle ohleduplní. Na stém kilometru se potkáváme kolem třetí hodiny s Jirkou a Zuzkou v typickém nezajímavém španělském městě s minimálním výskytem lidí. Dáme si lehký salát. Chvilí diskutujeme s Jirkou, zda pokračovat po oblíbené N340 (náhle se zjevila) a trochu jet do kopce nebo volit delší rovinu. Opět zvítězil Jirkův názor. Konečně jsme se svezli třicet kilometrů bez neustálého zastavování

kvůli navigaci. Příjezd do Murcie je zase v duchu posledních zážitků. Těsně před městem se objevila hora se sochou Ježíše jako v Riu a pod ním stojí domy ne nepodobné slamu v Riu. Následuje předměstí, kde je děs a hrůza. Nepořádek, spousta ruin, no prostě jako někde uprostřed Mexika. Vše završuje neuvěřitelný nepořádek a množství plastů po místním trhu, který zrovna uklízí. Bydlíme v centru. Střih. Jdeme večer na jídlo a musím říct, že centrum města je nádherné, katedrála, stavby, osvětlení, servis, prostě super. Zpět k cyklistice. Ráno jsem se probudil, celý šťastný, že mne nebolela v noci hlava a dutiny. Abych to vylepšil, kromě nohou jsem si hřejivou masť natřel i čelo. Hlava a oči mě pak slušně boleli čtyřicet kilometrů.

12. 10. 2018 Dnes jsme ujeli jenom **106 kilometrů do města Aguila**. Ráno jsme vyjeli z liduprázdné Murcie po deváté hodině. Po chvilce jsme usoudili, že asi mají dnes Španělé další státní svátek. Cestou jsme se dozvěděli, že ho opravdu mají. Je to den hispánských národů a oslavují přistání Krištofa Kolumba v Americe. Španělé oslavují pravděpodobně zevlováním nebo cyklistikou. Dnešní silnice byly zcela prázdné od aut. Byla na nich spousta cyklistů na galuskáčích. Jednotlivci, dvojice a občas malý peleton. Pořád jsme jeli po rovině, chvíli po obslužných silnicích dálnice, chvíli po hlavní silnici bez aut, chvíli po okreskách. Už ani mimo města tu není takový nepořádek. Klasické vesnice neexistují, buď jsou tu města nebo domy mezi poli a sady. Na pětačtyřicátém kilometru v nějakém městě si dáváme kafe a na pětasedesátém máme sraz s Jirkou a Zuzkou v hospůdce u silnice. Paní nám nabídla tapas a jedinému, čemu jsme rozuměli, byly calamares. Malý talířek, malé calamares, ale výborné. Dnes si rovinky užívám a hlavně mne ráno nic nebolelo, ani hlava, proto žádný brufen. Místní Španělé jezdí na kole rychleji, ale nikdo z nich nemá baťůžek na zádech jako my. Po poslední přestávce zahybáme do kopců. První opravdová horská prémie. Úzká asfaltka, serpentiny, nádhra. Po vyjetí kopce to bylo už jenom z kopce a možná dvacet kilometrů. Závěr z kopce byl po dálnici, kterou by určitě Ťok jako novou dálnici prodal. Cyklistům byl vjezd povolen i přesto, že normální silnice byla z obou stran dálnice. Ubytování jsme si mysleli, že máme v hotelu. Opět se z toho vyklubalo sdílené ubytování a bydlíme v bytě a ne-

bydlíme v bytě sami. Zase se mi hodila má lámaná španělština. Večer trávíme v bistru na pláži s pár pivíčky a dobrou pizzou. Jirka trochu rozumoval o politice v Lípě, ale dalo se to vydržet. Jirka se Zuzkou jsou v pohodě a mají velmi dobrý náhled na život. Závěr naší dnešní diskuze – nukleární válka nebude a meteorit zemi v dohledné době nezničí. Doprovod Jirka říká, že průser jsou plasty.

13. 10. 2018 121 kilometrů do města Almeria. Dnes mám o dva kilometry víc než Jirka. Na jedné odbočce jsem neodbočil a jel jsem pořád dál. Dnešní etapa byla opravdu překrásná. Nejdříve vedla po břehu moře v prostředí, které připomínalo pobřeží Kalifornie. Jenom moře je v Americe na cestě na jih na druhé straně. Opět jsme potkali spoustu cyklistů na galuskách hlavně v protisměru, někdy celý peleton. Nás dnes nepředjel ani jeden. Asi na čtyřicátém pátém kilometru po kávě v kavárničce v nějakém letovisku se odpoutáváme od moře a čeká nás první asi dvěstěpadesátimetrový kopeček. Moc pěkné, krásné výhledy a dolů hezké serpentiny. Pak jsme projeli dalším letoviskem. Všude už je spousta lidí a je tu pěkně. Pravda, pár nepodařených a nedokončených projektů je k vidění na každém rohu. Jeden gigantický i se dvěma zapomenutými jeřáby na zmiňovaném krásném sjezdu. Po průjezdu dalším letoviskem jsme minuli obrovskou cementárnu, kde cement nakládali rovnou do lodí. Posléze jsme se vydali zase do kopečků. Jirkovi po rovině stačím v pohodě, mírné stoupání taktéž, ale jak se to trochu zpříkří, nemám šanci. S fyzikou problém nemám, ale nohy se nevrtní dostatečně rychle. Abych mu stačil, musím jet o dva až tři převody níž a do kopce to jednoduše nejde. Jirka nečeká na kopci nikdy dlouho. Akorát mu to stačí na navigaci, či foto. Sjezd z náhorní planiny byl předlouhý, ani se mi nechtělo věřit, že to co sjíždíme, jsme vyjeli. Na devadesátém pátém kilometru jsme měli sraz s Jirkou a Zuzkou v místní restauraci. Byla malá a jediná široko daleko. Malý salát fazolovo-bramborový s kolou nás lehce občerstvil. Pak začalo igelitové šílenství. Oblast kolem Almerie je známá jako oblast gigantických foliovníků, viditelná z vesmíru. Jeli jsme cestami mezi skleníky z plastu z kopce a po rovině posledních dvacet kilometrů. Děs a hrůza, zemědělská Ostrava, v které se asi pěstuje 90% rajčat a Pán Bůh ví

čeho, co se v Evropě nakupuje v supermarketech. Míjíme několik zde pracujících černochů na kolech s helmou a transparentní vestou. Všichni z nich nás kolegy cyklisty poctivě zdraví – Olá. Ubytování máme v pěkném rezortu kousek od moře a golfového hřiště, jako by nedaleko žádné fóliovníky neexistovali. Dnes jsem si poprvé během cesty užil komfort nádechu oběma nosními dírkami a ani jeden brufen jsem nepotřeboval. I cyklistikou se dá vyhánět nachlazení a zánět dutin. Hlavně, když je to v teple. Taký pro jistotu mám i v tomto teple od třetího dne na hlavě a čele pod helmou šátek. Zbytek těla zatím OK a docela se ráno těším, až zase sednu na kolo. Klouby ani úpony, na rozdíl od předchozích expedic, nebolí. Možná za to může prášek Achilex, co občas беру. Dnešní výbornou večeři podávanou na terase vařil doprovod Jirka. Koupil v Mercadoně rybu a salát a vše báječně připravil a i sklenku vína nachystal. Asi na desátém kilometru jsme vjeli do Andalusie a jako by jsme se ocitli v jiné zemi. Nepořádek, který byl hlavně mezi Alicante a Murcií, je ta tam. Opravdu je tu pěkně, krásná příroda, letoviska, moře.

14. 10. 2018 119 kilometrů do Calahondy. Dnes jsme překročili na naší cestě tisíc kilometrů. Ze začátku to vypadalo jako naprostá pohoda. Projížděli jsme příměstskými městečky, které jsou obklopeny neuvěřitelnými plochami foliovníků. Na padesátém druhém kilometru si voláme s Evčou, která je toho času na návštěvě v Netolicích i s Rudou a pochvaluji si nedělní pohodu. Mezi tím volají Jirka se Zuzkou, že jsou v horách a že tam děsně lijí. V tu chvíli padly první kapky. No a pak začalo lít a přišla vichřice. Nevadí, my jedeme pořád dál. Až do chvíle, než jsem píchnul. Výměna duše, rozbitá pumpička, převlékání do suchého s Jirkovým kecama, že zdržuju. Do teď jsem poslouchal knihu „Pořád dobrý“ o osudu rodiny a bratrů Mašínových a nezbyvá mi, než vyhodnotit naši situaci, že je to super, nejde o život a je teplo. Na Islandu to bylo horší. Na devadesátém kilometru máme sraz s Jirkou a Zuzkou. Déšť nám zatarasil řekou plnou bahna příjezd do vesnice. Nevadí, objedeme to trochu kopcem a konečně jsme v restauraci. Zobneme salát a já se můžu převléci do suchého a dopumpovat vyměněnou duši. Za vesnicí následuje pěkné stoupání a pak boj s protivětrem. Snažím se schovávat za Jirku, ale moc mi to nejde. Stačí malé stoupání a už mu

nestačím. V závěru přišly dvě stoupání a navíc slušné, Jirka říkal, že třináctiprocentní. V jednu chvíli moc nechybělo a kombinace prudký kopec a vítr a šel jsem pěšky. Závěr je však odměnou. Silnice N340 se všemi třemi pruhy je tu jen pro nás a jen z kopce. Navíc s krásným výhledem na okolní skály a cílové městečko.

15. 10. 2018 80 kilometrů do Granady a mám toho docela dost. Minimálně padesát kilometrů z toho bylo do kopce. Od moře jsme vyjeli do nějakých devíti set metrů nad mořem. Na horském kole by to byla pohoda, ale na galusce už nebylo kam přehodit. Prvních asi patnáct kilometrů bylo sice po rovině, ale proti větru a pak jsme zahnuli do hor a jeli stále do většího či menšího kopce. Kromě krásných pohledů, skalnaté soutěsky a spousty pěkných panoramat nás čekali dvě přehrady v horách. Ta první s vysokou betonovou hrází, na kterou jsme se napřed dívali zespodu a pak hodně shora. Za přehradou mně Jirka čekal a oznámil mi jméno nějaké vesnice, která je deset kilometrů daleko a že tam mne počká. Bylo mi jasné, že pokud bude kopec pokračovat stejným sklonem, bude to nejdřív za hodinu. Pokračoval a já jsem si jméno vesnice samozřejmě nezapamatoval. Navíc, když jsem měl dojem, že po projetí další soutěsky a několika serpentín, že jsem nahoře jsem se ocitl na křižovatce a vůbec jsem nevěděl kudy kam. Jirka telefon nebral, takže mi nezbylo než vyndat brýle, spustit navigaci na telefonu a hledat si cestu sám. Celou cestu do kopců poslouchám knihu Pořád dobrý o osudech bratrů Mašínů a proti jejich utrpení je to moje minimální. Sjel jsem z kopce do nějaké vesnice. Jirka nikde, hospoda žádná. Usadil jsem se na lavičku, zakousl banán a zavolať Jirkovi. Byl ve vesnici o patro výš, kam jsem se škrábal dalších minimálně dvacet minut. Tam však byla úžasná hospůdka s cyklistou ještě tak o deset let starším než já a báječným servisem za neuvěřitelnou cenu. 5× kola, čaj, kafe a 5× tapas (malý talířek s jídlem) za deset Euro. Následoval další kopeček. Ještě jednou jsme se s Jirkou ztratili a následovalo závěrečné dlouhé stoupání. Pak už před námi resp. pod námi byla Granada. Sjezd až tak dlouhý nebyl, Granada je v dobrých 700 metrech nad mořem a má krásnou příjezdovou cyklostezku. Těch je tu i u menších měst spousta. Chlubení zlínských politiků se

cyklostezkami je v porovnání se španělskými směšné. Totéž lze říci o silniční infrastruktuře. Dnes jsem jeli celý den po krásné N323, mnohdy tříproudé a až na příjezd do Granady jsme potkávali jednotky aut. Při tom jsme měli většinou pohled na krásnou dálnici se spoustou krásných vysokých mostů a tunelů. Asi soudruzi v Čechách dělají něco špatně. Bydlíme v krásném hotelu kousek od centra. Na Sieru Nevadu nepojedeme, má tam zítra sněžit a než se prokoušeme k moři nás pár kopečků stejně ještě čeká. Město Granada je krásné.

16. 10. 2018 100 kilometrů do Velez-Malaga. Já mám dnes o kilometr víc než Jirka, protože jsem jezdil mezi dvěma kruhovými objezdy až to byla stovka. Původní záměr pro dnešek byl vyjet na Sieru Nevadu. To se snadno plánuje z tepla obýváku. Realita byla taková, že dnes v noci pršelo a na Sierě Nevadě sněžilo. Včera jsme měli kopečků dost a zpět k moři to také rovina není. Protože nás moc zajímalo, jak tady vypadá venkov a vůbec krajina v horách, zvolili jsme trasu přesně uprostřed dvou hlavních tahů Granada-Malaga. Ráno jsme vyjžděli do chladna a zamračena. Poprvé v třičtvrtěných kalhotách. Výjezd z Granady mi zpestřila Evča, protože potřebovala vyřešit nefunkční počítač po nehodě s samo vybuchlým šampaňským na stole a vzápětí Silva s řešením lehké havárie City Go. Vše se vyřešilo a já si mohl v klidu doposlechnout poslední desítky minut knihy o bratřích Mašinových. Kousek za Ganadou začalo postupné stoupání zemědělským krajem. Kopeček nebyl prudký, takže jsem Jirkovi v pohodě stačil. V jednu chvíli jsme museli dát přednost velkému stádu ovcí, v jehož prostředku jsme se na kruhovém objezdu ocitli. Pak jsme pár kilometrů jeli po silnici plné bobků, kterým se určitě nedalo vyhnout. Jediné co jsem si v tuto chvíli nepřál bylo píchnout. Táhlé stoupání se náhle změnilo v prudké a dlouhé klesání do vnitrozemského údolí a vesnice Cacin. To samé stoupání bylo z druhé strany údolí, jenom trošku delší. Navíc na silnici bylo občas bahýnko, které se mi šprajcovalo do kola a brzdilo. Musel jsem dvakrát zastavit a čistit. Tím se má ztráta na Jirku ještě zvětšila. Celkem měl kopec přes šest kilometrů. Exkurze do zemědělského španělského středozeší ve výšce kolem tisíce metrů byla dokonalá. Myslím si, že vesničané u nás si opravdu nemají na co stěžovat.

Jenom Španělé mají dokonalejší podmínky pro cyklisty, slušný asfalt a nulový provoz. V půlce dnešní trasy ve městě Alhama de Granada jsme si dali kafe a sýrové bocadillo. Tam nás našli Jirka a Zuzka lehce zmrzlí po krátkém treku na zasněžené Sieru Nevadu. Vyrázili už v šest ráno. Za městem následoval další několikakilometrový kopeček, uprostřed kterého jsem píchnul. Naštěstí to bylo asi tři sta metrů za zastávkou, kterou si Jirka a Zuzka udělali na focení krásných hor před námi. Velká pumpa, co se vezla v autě, se moc hodila. Po vyjetí na kopec následovalo dnes už asi třetí převlékání do suchého a jedem dolů. Jsme tisíc sto metrů nad mořem, do cíle nějakých čtyřicet kilometrů a cíl je u moře. Sjezd z hor byl famózní. Minimálně patnáct kilometrů serpentínami z kopce po krásné cestě s krásným výhledem na přímořskou pahorkatinu a okolní hory. V závěru jsme museli ještě šlapat, chvilkami i do kopce. Už však bylo krásné teplo a protivětr byl snesitelný. Pivo dnes po tisícdvěstě nastoupaných metrech moc chutnalo a ztuhlá ramena a lopatky ze sjezdu uvolnilo. Máme najeto tisíc dvě stě kilometrů, do cíle už to není ani dvě stě. Zítra by to měl být takový turistický výlet. Jezdit na galusce je báječné, ale už pomalu stačí, i mladý člověk se unaví...

17. 10. 2018 74 kilometrů do Fuengirola Calle los Camachos. Nakonec poslední etapa. Poslední den krásného počasí. Dnes, když píši deníček, už lije jako z konve a není čas na hrdinství. My jsme v domácím pohodlí, letíme pozítří brzy ráno domů. Navíc jsme rádi, že jsme ve zdraví vše přežili a jediný problém byly tři píchlé duše. Poslední etapa byla chvílemi komplikovaná. Ze začátku jsme jeli po pobřežní jak jinak než N340 a docela jsme švihali. Asi patnáct kilometrů před Malagou jsme začali projíždět jejím předměstím. Chvillemi po hlavní se spoustou semaforů, chvillemi po plážové promenádě, chvillemi po krajnici dálnice, kam cyklisté směli, žádné velké tempo. Docela dlouhá přestávka v přístavu v Malaze už byla zážitková, prosluněná s „una copa vino blanco“. Následně jsme v přístavu lehce kufrovali a totéž se opakovalo v okolí letiště. Chvilí cyklostezka, následně frekventovaná čtyřproudá výpadovka. Po přejezdu řeky, přes kterou se dá jet na kole po jediném mostě široko daleko se situace opakovala. Plážová silnice, promenáda v Toremolinos a na závěr zase N340 odbočka na pláž v Carvachal

a je to, jsme doma. Una caña cerveza, cola a milkshake, sluníčko, nádhera, jsme šťastní. Zase jsme to zvládli, zase jsem Jirkovi nestačil, zase jsme vyjeli spoustu kopečků, zase Jirka skvěle navigoval, i když občas bych jel jinudy, ale můj úkol je ho následovat. Předpověď na další den je hrozná a potvrdila se. Zrovna, když píšu deníček, tak venku je opravdu pořádná bouřka a liják. Gibraltar dojedeme až příště, třeba při nějakém dalším pobytu až bude pěkně. **Celkově jsme ujeli 1 265 km**, byli jsme v horách, užili si tep-la na přímořských cestách a hlavně poznali Španělsko, města i venkov jinak, než jsme ho znali doposud. Tak, jak to jde pouze ze sedla kola a možná i koně. Překvapil nás rozdíl mezi severem a jihem. Na severu je neuvěřitelný nepořádek kolem silnic i ve městech. Na jihu a v Andalusii je to zcela jinak. Vesnice jsou všude evidentně chudé, ceny v nich extrémně mírné. Silnice skoro všude super a hlavně v mnoha místech prakticky bez provozu. Španělsko je až do Malagy cyklistický ráj, rovinky, kopce, široké krajnice tam, kde jezdí auta, neuvěřitelně tolerantní řidiči a spousta dopravních značek – pozor cyklisté, nezapomeňte na minimální odstup od cyklisty 1,5 metru, což po většinou řidiči dodržují i za cenu, že pojedou dvacítkou několik set metrů. Rozčílí je pouze, pokud zůstanete stát u silnice.

Nejprudší stoupání bylo nakonec na naší Calle los Camachos, tam kde jede náš Citroen Cactus na jedničku. I to jsem s vypětím všech sil vyjel a závěrečné pivo v pizzerii Pizza Del Mar u naší známé Holanďanky kousek od našeho domu. Moc jsem se těšil, až se zeptá, odkud jedeme, chvíli to vypadalo, že to nevyjde. Nakonec vyšlo, zeptala se a gratulovala. Byla to krásná chvíle.

Zbytek dne jsme strávili sledováním mých filmů z našich cest na Island, Aljašku a Nový Zéland. Z pohledu letitého cyklocestovatele jsme se pustili do spousty pěkných a odvážných kousků a naježdili spoustu kilometrů. Krás-a! Slzu jsem zamáčknu. Večerní pizza u Holanďanky byla výborná, ale tlačí mne v žaludku ještě teď. Na rozdíl od všech předchozích cest nemáme plán

na další. Jirka evidentně má úkol rozšířit rodinu a tomu vše podřídit. Můj sen, že pojedou se všemi chlapci z rodiny ve svých šedesáti zase na Aljašku, je over. Honza by to neujel, Lucčin manžel a pravděpodobně i ona mne upřímně nenávidí a Jirka určitě teď tak daleko a do takového dobrodružství nepůjde. Já vím určitě, že příští rok někde určitě tu tisícovku ujet chci, i kdy-bych měl jet sám a třeba mi Evča dělala doprovod. Má jít přece v dubnu do důchodu.

Jirko dík, byl jsi zase skvělý parták. Moc velký dík tvé ženě, že můžeš a mé ženě, že zase můžu já. Bylo to super, spoustu věcí jsem si cestou promyslel. Možná mi trochu pomohl i příběh hrdinské rodiny a bratrů Mašíno-vých. Jsem si jist, že na to, co se u nás v republice děje, jakého máme pre-zidenta, kdo je ve vládě, mne žádnou pýchou nenaplnuje, naopak. I o tom jsme se hodně bavili a četli cestou na Internetu. Že nechápeme jejich pod-porovatele je jedna věc, že si však budu stát za svými názory a nebudu mít problém je kdykoli komukoli dát najevo, jsem se cestou též utvrdil. Stejně tak jsem si rozmyslel, jak to dál udělat, aby Eva mohla pokračovat ve své skvělé a záslužné práci i bez smlouvy s VZP. Bude to sice stát spoustu peněz, ale jak nám radila při posledním vypjatém hovoru naše Lucinka, do hrobu si je nevezmeme a zatím jich máme dost. Hodně jsem i přemýšlel, jak pomoci klukům v Sunseedu. Výsledek je, že co jsem mohl, jsem už udělal, ještě dva měsíce dostanou finanční podporu a pak je to na nich. Moc jim držím palce i projektu AIR&ME, jehož idea taky vznikla na dovolené, pro změnu na la-novce v Saalbachu.

Nakonec to Španělsko až zas taková rovina nebyla. Vystoupali jsme přes devět a půl kilometru.

Závěrečný dík patří Jirkovi Hladíkovi a jeho partnerce Zuzce, kteří nás celou cestu z auta podporovali. Díky mým hodinkám Garmin vždy vědě-li kde jsme a vždy se objevili, když jsme zrovna nešlapali. Opravdu skvělá práce. Dík.

Španělsko 2018

Jiří Hegmon

Balení a odjezd 5.–6. 10. 2018

Sešel se rok s rokem, a ještě navíc pár měsíců. Tuhle trať jsme původně měli absolvovat někdy na jaře, začátku léta. Ale otcovi našli nějaké špatné výsledky na játrech a z expedice nebylo nic. Takže nakonec jsme určili termín na říjen.

Připravovali jsme se každý zcela osamoceně, týden před odjezdem jsme byli na Grossglockneru a zhodnotil jsem, že to asi stačí a jsem připraven vyjet.

V pátek před odjezdem jsem ještě doháněl domácí resty na zahradě a večer se u nás sešli kamarádi na táborák. A jak je pravidlem, tak jsem se sundal, jak zákon káže. Ale tentokrát byla v náladě i moje krásná žena. Takže já nemám průser.

Ráno 6. 10. mě budí otec, protože jsem si v deliriu nenastavil budík, navíc jsme zapomněli klíč v hlavních dveřích. Vyjíždíme asi o půl osmé a mně není úplně dobře, ale naštěstí na benzinkách mají takový ty hnusný párky a jeden exemplář mi narovnal zažívání. V průběhu cesty kontroluju náš podpurný tým, které jede po vlastní ose Českými drahami. Tenhle rok je totiž jiný. Nejedeme na horských kolech, ale na silničních bicyklech (dále jen „galuska“) a zavazadla si necháváme vozit v autě. A auto musí mít řidiče, tudíž jsme si zajistili podpurný tým. Naši supporteři jsou Jirka Hladík a Zuzka Slezáková.

Na letiště dorazíme v klidu a pohodě v jedenáct, odbavíme se a čekáme na Jirku a Zuzku. Objeví se asi ve dvanáct a vše jde hladce. Projdeme kontrolou, dáme si pár piv a postupně se seznamujeme. Otec Jirku a Zuzku vůbec nezná. A já jsem s nimi byl někde asi tak 2× v životě. Ale všechno je v pohodě.

Let je nezajímavý, prostě vzlet, 2 hodiny ve vzduchu a přistání. V příletové hale nám řeknou, že naše auto nemají, ale mají lepší. Dostaneme Mer-

cedes Viano, velký Mercedes. Bohužel si ho musíme vyzvednout na Terminálu 1. A my jsme na Terminálu 2. Takže strávíme asi 20 minut v místním busu a už vybíráme správné vozidlo.

Jiří se musí s vozem naučit. Rozjížděl se přesně šestkrát, než objevil kombinaci nastavení převodovky a elektronické parkovací brzdy. Ale nakonec to za našeho huronského smíchu dá. Auto naložíme až po střechu.

Vyrazíme hledat ubytování a vzhledem k nepřesnému zadání v AirB&B zkusíme 3 různé adresy. Poslední je nečekaně správná. Náš španělský ubytovatel je ve finále Rus Cristian. Otec s ním nejprve konverzuje v jazyce Pyrenejského poloostrova, ale nakonec přejdou do ruštiny. Večer jsme si koupili víno a seděli jsme na terásce a vykládali.

1. etapa – 7. 10. 2018

Barcelona – Camping Playa y Fiesta, Miami Platja – 134 km

Ráno je tma až do osmi hodin. No jo je tady prostě světlo posunutě. Dáme si snídani, pobalíme se a vyrážíme. Prvních 25 km se plantáme Barcelonou, každou chvíli stojíme na semaforu a celkově je to docela opruz. Je to pěkné město, ale strašně komplikované. Vše vyvrcholí tím, že nám policajti zakážou vjezd do průmyslového přístavu a my se musíme asi 2 km vracet. Z Barcelony vypadneme asi ve dvanáct. Jedeme po okresní silnici podél moře, která křížuje dálnici.

Po dalších 10 km dorazíme k malým kopečkům, které oddělují Barcelonu od jižního Katalánska. Na zemi je krásný asfalt, sluníčko svítí, občas sice lehce sprchne, ale za pár minut to zas uschne. Kopečky nás odmění krásnými pohledy na moře a opravdovým cyklistickým zážitkem jak ve sjezdu, tak ve výjezdu. Pěkné je, jak se tady všichni drží daleko od kolařů. Objíždí nás obloukem a nepředjíždí nás dřív, než jim ukážeme, že můžou jet. Španělsko zatím vede na žebříčku tolerance k cyklistům.

Projíždíme vesničkami a malými městy, všechny mají stejné schéma: nalevo přístav a pláže, napravo je dálnice.

Na 70 km se potkáváme ve městečku Carrafel s Jirkou a Zuzkou. Dáme si oběd a chvíli povídáme. Vyrážíme do posledních 60 km. Počasí nám přeje, terén taky. Jediné mínus je drobný protivítr. Postupně projedeme historickým městem Tarragona a následně vjedeme do městečka Salou. Otec se rozpovídá o tom, jak jsme v tomhle městečku byli před 26 roky na druhé dovolené. Ze Salou jedeme po promenádě, po strašně úzké stezce. Všude na zemi je značka „10 km“. Úspěšně ji ignorujeme a jedeme dvojnásobnou rychlostí. Naštěstí se vše obejde bez nehody. Poslední turistickou vesnicí Cambrils už jen proletíme. 3 km za tímto městečkem je náš kemp.

Jirka a Zuzka přijeli dřív a už zajistili check-in. Jirka se Zuzkou nám přepustili větší apartmán, abychom se vyspali, oni budou sdílet malou chatičku. Jdeme se ubytovat a pak směle na večeři. Obsluhuje nás paní z Ukrajiny. Otec se zmíní, že určitě taky nemá ráda Rusy. A paní mu vysvětlí, že ona je má ráda, protože její máti je Ruska. Asi je z Doněcku.

V deset ulehám do betle a píšu první řádky tohoto díla. Zítra nás čeká podobná darda.

2. etapa – 8. 10. 2018

Camping Playa y Fiesta, Miami Platja – Oropesa del Mar – 145 km

Noc byla příjemná a klidná, spal jsem v jiné místnosti než otec a tak jsem měl klid. Chvilí jsem se večer díval na film, ale byl jsem tak utahaný, že jsem to po 20 minutách vypnul.

Ráno se v klidu asi od půl osmé balíme, v osm přichází Jiří se snídaní a zásobami. Zuzka dorazí asi o 20 minut později. Posnídáme, oblečeme se, rozloučíme a okolo půl deváté vyrážíme zpět na silnici N-340. Tahle místní rychlostka by nás měla provádět celý den. Je to cyklistický ráj, silnice o dvou širokých pruzích a vedle nich je 3 m široký shoulder z krásného asfaltu. A navíc všude extrémně tolerantní španělsí řidiči.

Máme dohodu, že se potkáme na 108. km ve vesničce nějaké svaté. Jméno už si nepamatuju. Prvních 50 km jedeme zemědělskou krajinou, kterou občas protne nemalý průmyslový objekt. Jsou tady papírny, betonár-

ky, viděli jsme chemičku a i něco co mi připomínalo jadernou elektrárnu. Všechno je zelené a docela pěkné. Jedinou vadou na kráse je relativní bordel všude okolo, všude jsou poházené igelitové obaly a zbytky lidské přítomnosti. Jedeme krásný průměr 25 km/h. Nejvyšším kopečkem byl hrbolek o výšce asi 100 m n. m. Na 50. km jsem se rozhodl, že si dáme káfičko, tak jsme usedli v jedné z místních náleven ke stolku. Já si teda dal čaj, ale významově je to to samé. Komunikuju s Jiřím a domlouváme se, že se za 3 h a 60 km sejdem.

Vyrážíme, krajina se moc nemění, jediný rozdíl je hranice Katalánska a Valencie. Hned končí benzinky a odpočívadla, ale asphalt je naopak pěknější. A zmizí z něj nepříjemné odrazky, které ohraničují pruhy. Občas na ně najedeme a je to pěkná rána do rukou. Na 100 km se zastavíme a musíme se najíst, dáme broskve a trochu čokolády. Posledních 7 km k jídlu je už pohoda. Jirka nakonec byl projet vesnici a zjistili, že tam není ani mrtvá kočka. Tak našli restauraci asi o kilometr dříve na cestě.

Setkáváme se po druhé hodině, hostí nás malá restaurace rodinného typu. Mají menu o třech chodech, ale v každém chodu je na výběr asi 10 jídel. Dám si rajčatový džus jako předkrm, salát, pak kuře s hranolkami. Kuře sním a hranolky nechám.

Vyrážíme okolo 15. hodiny a máme před sebou asi 40 km víceméně z kopce nebo po rovině. Pěkně to šviháme, fouká nám lehce do zad. Občas jedeme i 37 km/h a nemusíme se ani moc snažit. K ubytování dorazíme asi ve tři čtvrtě na pět. V pět nám dorazí pán předat klíče od apartmánu. Máme zamluvený krásný 3+kk s terasou. Je, naštěstí, v prvním patře místního paneláku. Jednoho z mnoha. Dáme příjezdové pivo, sprchu a jdeme na večeři.

3. etapa – 9. 10. 2018 – Oropesa del Mar – Valencie – 106 km

Rána začínají být pomalejší. Celou noc jsem se bál, že spadnu z patrové postele. Budík řve asi o půl osmé, pomalu se zvedám a jdeme snídat. Jiří se Zuzkou se objeví asi o půl deváté. Dneska si hodlám snídani užít, takže jsem si připravil pět krásných párků a tlačím je do sebe. Otec nevypadá, že je moc v pohodě, prý ho bolí hlava a na žaludku mu leží ty krevety na oleji co

měl včera. Kdyby si dal salát s malými úhoři, co nakonec nebyli úhoři, tak by udělal líp.

Vyjíždíme asi ve čtvrt na deset, sluníčko svítí a je docela pěkně. Hned první kilometry nás nadchnou, jedeme stezkou podél moře, která projíždí dokonce i skalními tunely. Všude jsou stovky cyklistů a běžců. Zřejmě zde vedla dříve železnice a pak prostor takto využili.

Projíždíme Miami Platja a dále po stezkách putujeme směrem na Castellón. Ten jsme původně chtěli objet ze severu, ale nakonec ho míjíme z jihu. Ze stezek se dostáváme na silnici mezi průmyslovými halami a továrnami. A zjistíme, že to je kurví ulice. Všude stojí holky, hnusný, ale očividně tam postávají jen za jedním účelem. Hlavně ta první je úplně bombovní. Stojí na 20 cm štekách, už na první pohled Miss Plastic a vyhlíží nějakého Germána v Mercedesu.

Následně za kurví ulicí se šineme podél místních komunikací po servisních cestách. Takto dojedeme až kilometr před náš meeting point ve městě Port de Sagunt. Ale tady nás překvapí, že cesta, hlavně i naše navigace nás vede na polňačku bez asfaltu podél pláže. Cyklotrialová vložka č. 1 začíná. Překonáme a jdeme na oběd.

Dám si chutný tuna salát a asi tři koly. Zbývá nám cca 30 km. Vyrážíme. Chceme se držet jednoduchého schématu – jet podél moře až do Valencie. Asi po 10 km nám toto překazí cyklotrialová vložka č. 2. Tentokrát to není jen písek, ale šutry a kamení. Jsme kluci odvážní a jdeme do toho prsama. Jdeme dál, otec trochu nadává, ale nakonec (i s pár metry chůze) jsme došli další asfaltky. Míjíme docela hnusné stavení letních apartmánů. Těch jsou tady desítky, vidět jsou jen jednotky uklízeček a personálu. Hotové něsta duchů. Působí to děsně. A taky je všude brutální bordel. Plast a odpad. Snažíme se jet dále, ale trochu se nám komplikuje navigace, dáme si cyklotrialovou vložku č. 3 a otec už na to není naladěný, tak jedeme k dálčím, co vede nedaleko. A zde zjistíme, že tu vede servisní cesta. Vůbec nevěhnu, proč na ni kluci z Google zapomněli. Prostě tahle cestička, krásně vyasfaltovaná a hladká a krásná a rovná, nás vede až do středu Valencie. Nevěhnu, jak mají to plánování postavené. Protože tohle byla ideální cesta pro kolo a mapa nás vedla jinudy.

Ve Valencii musíme jet s telefonem v ruce, tak je to trochu o hubu ale po 15 minutách se už dostáváme do naší čtvrti. Tady na nás čeká poslední nástraha. Ve Valencii přšelo a chodníky jsou z kachlíček. Takže několik zatáček jedu krásným zcela neřízeným driftem a můj zadek i přes následky způsobené tvrdým sedlem je značně scvaknut.

Asi ve čtyři nalézáme naši ulici a jak na minutu se setkáváme s Jirkou. Protože naše domácí má nějaké zpoždění, tak jdeme do hospody. Dneska mají extrémně dobré pivo. Máme ubytování v apartmánu se třemi koupelnami, nikdo neví proč, ale jsou tu. Dáme sprchu, trochu vína a jdeme za Kubou Štefkou.

Po setkání s Kubou jsme se odebrali směrem na probíhající fiestu, spousta lidí a průvod masek podobných tureckým a saracénským vojenským uniformám. Následně jsme si dali večer v Taco Bell a šli jsme se uložit. Zítra bude zase perný den.

4. etapa – 10. 10. 2018 – Valencie – Benidorm – 143 km

Vstávání už nabírá standardních rozměrů, budík v 7, 2× prodloužit a vstávat před půl osmé. Sedl jsem si ke stolu, vzal si dva jogurty, otevřel počítač a díval se na cestu. Táta vypadá nějak rozbitě. Dáme snídani, magnésko a okolo půl deváté vyjíždíme.

Mám trochu obavy z výjezdu z Valencie, jestli to bude stejná pakárna jak Barcelona, tak to potěš kostě. Naštěstí jsme zde velmi rychle našli stezku, která nás okolo místního akvária dovede ven z Valencie.

Jedeme po okresních cestách, pěkný asfalt a docela pěkná příroda. Ale okolo bordel, všude je bordel. Plast, sklo a prostě bordel. Jedeme v klidu, šlapeme si, kilometry nám utíkají. Na 30 km nás předjede banda cyklistů v pelotonu. Tak si chci zkrátit cestu a zavěším se za ně. Doplníme jim peloton. Ujedeme společně cca 15 km a krásně nám to utíká.

Následně se potřebujeme zorientovat a jedeme už sami. Pokračujeme až na 50. kilometr, kdy se zastavíme v jednom z turistických resortů. Chceme si dát kafe, ale trochu nás děsí prázdnota celého místa. Ale nakonec jsme něco našli. Paní nás ráda obsluhuje a dáme si i koláček.

Vyjíždíme dále a za chvíli se napojujeme na silnici N druhu. Přesnější číslo je N-322. Je to zase krásný, velký shoulder, kvalitní asfalt, a hlavně žádné hledění do mapy. Jedeme po této cestě až do vesničky Gata del Gorgos. Tady máme přestávku. Je to malá díra uprostřed ničeho. Tak jsme si dali sandwich.

Posledních 40 km je krásných. Vyjíždíme z vesničky a hned za ní se zvedá mírný kopeček. Šlapeme a baví nás to. Je docela teplo a jede se dobře. Výstup končíme okolo 300 m n. m. Pak následuje dalších 10 km sjezdu. Po sjezdu už jedeme zase jen po pobřeží až do Benidormu. Je to docela hnusné Německo anglické letovisko plné činžáků. Dojíždíme okolo půl páté. Naše ubytování je hodně zvláštní byt v přízemí, který vlastní sympatický homosexuálně laděný mladík. Vybalíme se, dáme pívko a sprchu a jdeme večeret. Projdeme si „město“ a mineme asi milion důchodců, nakonec skončíme v restauraci Sherpa na indickou kuchyni. Trochu mě vyděsí, když mi okolo nohou proběhne šváb střední velikosti, ale nakonec jídlo je chutné a žádný další konflikt s hmyzí říší nám nekazí dobrý pocit.

5. etapa – 11. 10. 2018 – Benidorm – Murcia – 133 km

Probouzím se v divnoapartmánu okolo půl osmé a hned oznamuji plán „vstávat v osm, vyjet v devět“. A takto také činíme. Dám si večer koupenný jogurt a nějaký koláček. Docela chutné. Ranní zastávka na toaletě je zajímavější, než by se zdálo. Šířka toalety je asi tak 28 cm a čistící rituál je zajímavým a skoro akrobatickým okamžikem.

Vyrážíme podél moře po promenádě až najíždíme na včerejší N-322. Tato nás vede lehce od pobřeží do mírných kopců. Krásně se zahřejeme a začneme objíždět Alicante. Asi na 30 km z ní musíme odbočit, protože míří příliš na sever. Začneme křižovat okresky. Tady začíná mapové peklo. Každou křižovatku hypnotizují telefon a zkoumám kudy jet a jak to co nejlépe zkrátit. V jednu chvíli máme zase cyklotrialovou vložku. Jedeme z údolí po šutrech, a nakonec po prašné silnici. Ve finále má cesta lepší povrch – i když písčitý – než některé asfaltky. Otec strašlivě mektá, že to šlo určitě vymyslet jinak.

Alicante objíždíme zhruba 30 km. Není to nic pěkného, samé křižovatky, kruháče, semaforey a prostě otrava. Rozjet se, brzdít, všude auta a smrádek.

Nakonec se vyhrabeme z aglomerace a zamíříme podél dálnice AP-70 směrem k městu Elche. Nejprve jedeme po cyklostezce, ale ta nás zavede do něčeho, co vypadá jako protiraketové bunkry, tak raději volíme servisní cestu dálnice. Ale ani ta nakonec neplní moji představu ideálu, tak to smýkneme přímo na dálnici. No cedule se škrtlým cyklistou tady nikde není a provoz je minimální. Krásných 10 km jedeme.

V obci Torre dle Pla se zastavíme a dáme si kafe/čaj a zákuseček. Chvilku odpočinku jsem už potřeboval, začíná mě nějak pobolívat sval u lopatky, a navíc mě brutálně kouše tričko z potu.

Opět plní sil vyrážíme dál, přes milion kruháčů mineme Elche a zamíříme po okresce CV-875 směr jihozápad. Plánování zatím vychází. Nutno dodat, že efekt španělského vnitrozemí a vesnice na nás nechává dojem. Pěkně hnusný dojem – všude je opět strašný bordel, odpadky, pobourané baráky a všeobecný nepořádek.

Míříme na místo setkání v městečku S. Isidro, ale asi 5 km před ním zjistíme, že je to mimo naše síly se k němu dostat. Všude jsou přehrazené cesty nebo polňačky a nikde normální asfaltka. Nakonec se na to vykašleme a schůzku sjednáme v díře, která se zove Callosa de Segura. Přijíždíme sem okolo třetí poledne.

Posvačíme, dáme kolu a chvilku splkneme. Jirka se Zuzkou byli na nějakém výšlapu nedaleko. Odsud se zase vracíme přes CV-900 na naši oblíbenou silnici N-340, která nás přes lehký, ale zábavný kopeček vede dalších 30 km až do města Murcia. Bordel stále přetrvává.

Předměstí Murcie je fakt pekelné, hnus fialový a bordel. Jedeme hlouběji do města a moc se to nelepší. Mineme i pozůstatky po trhu (nebo masové demonstraci – člověk nikdy neví) a to, co tam zůstalo nezanechá ani celý festival Wacken. Hotel nakonec nalézáme okolo půl šesté. Zuzka s Jirkou jsou někde na výšlapu, tak na ně čekáme asi hodinu v lobby. Ale nevádí nám to, pijeme pivo a já osobně koukám na Big Mouth, kvalitní americký seriál plný životních pravd. Dvojice dojíždí. Musíme vyřešit parkování, tak

odesíláme Jirku ať to vyřeší bez nás. Jirka hodinu a půl není. Nakonec se objeví a po nedlouhé době vyrazíme na večeři.

Nechutný dojem z města a tohohle kusu Španělska najednou mění historická zástavba, která je absolutně krásná a unikátní. Koukáme po domech a užíváme si, že je tady i něco pěkného. Večer zakončíme v thajském fast-foodu PadThaiWok. Moc dobrý to bylo.

6. etapa – 12. 10. 2018 – Murcia – Águilas – 105 km

Dneska jsem spinkal sám. Sám na samotném jednolůžkovém pokoji. Můj pokoj byl sice velikostně asi jako standardní česká spíž, ale postel tam byla pohodlná. Přes noc mi bylo horko, tak jsem využil luxusu tohoto malého přístěnku pod schody a zapnul klimu.

Vstávám okolo osmé a jdu snídat. Beru počítač a provádíme plánovací poradou. Drobný problém na snídani přináší moje neznalost španělštiny, protože nejsem schopen si objednat ani čaj. Ale otec se objeví asi do pěti minut a postrčí mou zběsilou komunikaci správným směrem.

Vyjíždíme po deváté. Chvilku se motáme městem, pak si musíme přeměřit délku přirození na téma přejezdu nebezpečné cesty, a už vyjíždíme z města. Míříme po naší oblíbené cestě N-340 směrem na jihozápad. Co 15 km nějaké městečko. Vjíždíme na servisní cestu podél dálnice A-7. Opět si dáme epizodku „já jezdím podle instinktu a nečum pořádku do té mapy“ a zase jedeme podle mé mapy dál. Naučil jsem se podle mojí maminky, že se musím okatě urazit a jet si svým směrem. Míjíme městečka až do místního velkoměsta Lorca.

Z Lorca vyjíždíme mimo hlavní silnice po okresce směr jih. Tady je to podstatně pěknější než na severu. Už tady není skoro bordel, plasty taky postupují. Jede se nám moc dobře. Terén není nijak zásadně zvlněný a sluníčko krásně svítí.

Na 80 km zastavujeme ve vesničce Los Jopos. Přejíždíme první hospůdku s důvěrou, že bude existovat druhá hospůdka. A naštěstí jsme našli. Je to malý stan s pitím a tapas. Chceme si objednat, ale z toho, co nám paní povídá vytušíme jen, že má chobotnice. A chobotnice jsou skvělé. Trochu sem se bál, že budou těžké, ale nakonec se krásně usadily do břicha.

Vyjíždíme z Los Jopos. Jedeme prve asi 4 km rovně, míněno zcela a absolutně rovně ve všech osách a pak zatočíme doleva. Za „doleva“ nás čeká krásný 4 km dlouhý kopec. Je fakt krásný, dlouhý a středně prudký a asfalt je hladký. Do výšky cca 500 m. Pravda, začínali jsme už v 300. V horském sedle je domeček. Pak už nás čeká jen sjezd. Nejprve asi 7 km serpentýnami a pak nájezd na RM-11. To je sice podle označení okreska, ale rozměrem standardní dálnice – 2 pruhy na jedné straně a 2 pruhy na druhé straně. Po této krásné cestě jedeme až do cílového města.

Zakotvíme u airb&b a jdeme se ubytovat. Bydlíme v pokojíčkách jednoho bytu. Údajně tam jsou ještě dva páry v dalších dvou pokojích. Ale za celou dobu je nevidíme. Večer večeře a nějaké pívko.

7. etapa – 13. 10. 2018 – Águilas – Cabo de Gata – 119 km

Dneska bylo v noci pekelné horko. Ráno se musím jít osprchovat. Vstaneme a jdeme si dát snídani. V klidu a víceméně mlčení snídáme, popijíme jahodové mlíčko a dlabeme jogurty. Opět koukám do počítače, abychom naplánovali nějakou krásnou cestu.

Vyjíždíme okolo 9. Prve pár zatáček po městečku a pak už po okresce podél moře. Vypadá to tady jako v Kalifornii, ale moře je na druhé straně. Krásně svítí sluníčko a není tady vůbec bordel.

Ve vesničce Garrucha si musíme přibrzdit, potřebuji si koupit nové sluneční brýle a navíc jeden držák na láhev. Brýle se mi rozpadly a láhev jsem vozil na zádech, z čehož mě začalo bolet pod lopatkou.

Jedeme dále a najíždíme do kopečků, výhledy jsou krásné a cesta ještě lepší. Valíme nahoru, nejprve jedno sedlo, pak lehký sjezd a další sedlo. A tam je Jirka se Zuzkou. Fotí si panoramata.

Sjíždíme dolů opět k moři a míjíme několik „nedokončených projektů“. Prostě velké stavby, které asi měly nakročeno, aby se staly pěkným resortem, ale v půlce je někdo nechal tak jak byly v daném stavu. Tady někdo proinvestoval tak miliardu, měl tam tři jeřáby, a pak došly finance, a tak to ukončil ze dne na den.

V městečku Carboneras se opět vracíme na pobřeží a pláže. Venku je 32 stupňů. Krásná změna oproti Barceloně a 18 stupňům. Trochu mě pálí

levá ruka, zřejmě spálením od slunka. Dáme zastávku, kolu a čaj nebo kafe. Z městečka vyrážíme dál na jih. Projíždíme divným průmyslovým komplexem, cementárna a asi i nějaká chemička tady sídlí.

Za průmyslem zamíříme do hor, opět nahoru, krásné hory. Z ničeho nic jsme asi ve 200 m n. m., okolo jen planiny a kopečky. Trochu mám obavy o kvalitu další silnice. Ale nakonec Španělé překvapí a nasazují nejkvalitnější možný asfalt i na bočních cestách. Vjíždíme do krajiny foliovníků. To je takový místní druh pěstování pravděpodobně všeho od mariánky až po melouny. A jsou toho tady děsné kilometry čtvereční. Všude jen skleníky a folie a černoši. Ti tam asi dělají.

Dáme si zastávku v malé vesničce Los Albaricoques. Dáme si malé jídélko a trochu koly. Pak už dojíždíme 20 km opět mezi foliovníky až k moři. V jednom místě se koukám do mapy a otec projede okolo. Bohužel máme odbočovat. Tak na něj pískám, volám, pak telefonuji. A pak už jen v klidu stojím a čekám, až mu to dojde. Volá asi za 5 minut. Tak mu oznámím, že jel blbě a ať se vrátí. Sice mrmle, ale vrátí se. Odbočujeme zase mezi foliovníky a přijíždíme až k pobřeží. Pak už jen párkrát šlápnout a jsme v ubytování.

Volám panu domácímu a zprvu mě trochu vyfuckinguje, že naše rezervace není platná ale pak si to ověří, omlouvá se, a nakonec máme krásný apartmán. Dokonce máme i pračku, tak si můžeme vyprat radioaktivní oblečení. Posledním překvápkiem dne je, že Jirka se ujme vaření ryby a chobotnice. Všechno bylo výborné. Fakt skvělý.

8. etapa – 14. 10. 2018 – Cabo de Gata – Calahonda – 118 km

Vstáváme opět okolo osmé, přes noc mi bylo strašné horko, částečně asi svalová horečka a částečně asi vliv místního podnebí. Jdu si hned ráno dát zas sprchu. Pak si opět vezmu madlenky a jogurt a jdu si dokoukat film.

Okolo deváté mě začne nahánět pan domácí od apartmánu, jestli už máme v plánu opustit jeho property. Asi jo, ještě asi 15 minut se balíme a vyjedeme. Míjíme místní golfové hřiště a pak i letiště. A pomalu se noříme do skleníkového hnusu místního poloostrova. Průjezd městem Almería zvládneme až překvapivě v pohodě, žádné zmatkování na semaforech a zbytečné kufrování.

Z městečka vyrážíme na západ a v klidu a pohodě mezi foliemi pokračujeme vstříc našemu cíli. Na 50. km ve městě El Ejido si chceme dát kafe a čaj. Jirka mi volá, že u nich strašně prší. V tu chvíli začne pokapávat u nás.

Vyjíždíme a začíná pršet. Za chvíli mi Zuzka volá, jestli jsme připraveni na déšť. Uklidňuji ji, že jsme ostřílení expedičníci, takže nějaký deštík nás jen tak nerozhází. A začíná pršet víc. Jedeme dál podél naší oblíbenkyně N-340. Na jednom kruháci si musím sesednout, protože mi spadlo víčko od lahve a musím ho jít hledat na objezd. Naštěstí jsou všichni tady tak ohleduplní, že i víčko objíždí obloukem.

Chcanec se zintenzivňuje. Palmy a foliovníky okolo se prohýbají pod silou uragánu, v jednu chvíli na nás padají kroupy (ano, meteorologové a přímí svědci by řekli, že to kroupy nebyly, ale pro mě to byly kroupy). A v tu chvíli otec píchnul. Tak jsme se zastavili u místního domečku a otec začal přezouvat. Je dobrej, zvládl to pod 15 minut. A pak se v tom dešti začal převlékat. Vůbec nevím proč, stejně to bude mít zas všechno mokré. Zas vyjíždíme a déšť pomalu ustupuje, pak jeden dva paprsky slunce, a pak už svítí intenzivně. Dokonce shodím i pláštěnku a nechám si usušit dres. Ale bohužel vítr stále drží.

Opouštíme poloostrov foliovníků a vyrážíme do přímořských kopečků. Vše začíná mít nádech příjemné etapy. Jen vítr o sobě dává stále znát. Jak kdyby někdo hodně zlomyslný stál u ovládače větru. Na 85 km jsme si dali sraz ve městečku La Rábita. Těsně před městem nám Jirka píše, že jedna z cest do města je zaplavená, že máme jet po dálnici. Něco mi nedá a zkusím to starou cestou. Udělám jeden krok a seru na to. Z hor neteče voda, ale návaly bahna. Takhle skončit nehodlám.

Do městečka dorazíme o 10 minut později. Sedneme si v krásné zakryté hospůdce. Dáme si megasalát a vykládáme. Máme oproti jiným etapám trochu zpoždění, jsou tři hodiny. Ve čtyři dojíme a jedeme dál, už nás čeká jen 29 km. Snad v pohodě. První problém je v tom, že se musíme vyškrábat zas zpět na hlavní, která je tak 60 výškových nad námi. Po drobném úsilí se nám to zadaří a fičíme dál. Je to docela příjemné – zase cesta N-340, žádný

provoz, krásný asfalt, ale děsně fouká. Hlavně ve chvíli, kdy už není kam přehodit. Jedeme docela příjemně, nevlákáme to.

Před městem Castell de Ferro vyšlapeme až někam do 125 m n. m., bohužel proti větru. Je to docela záhul. Pak zas dolů a za městem to samé. / konci tohohle kopce už mi to vážně připadá, že nějaké sadistické dítě sedí u potenciometru ovládání větráku, a když vidí, že už prostě nemám kam přehodit a jedu v 13% stoupání, tak přesně to je vhodná doba na zvýšení intenzity větru. Jednu chvíli v podstatě šlapu na místě. Před 6 dojedeme do Calahonda. Krásné malé městečko, kterému by nikdo nevěřil, že bydlí asi 10 km vzdušnou čarou od foliové ekokatastrofy.

Dáme tři pívka hned po dojezdu, protože jsme tak vyfoukaní od větru, že se z toho potřebujeme vzpamatovat. Jiří a Zuzka přijedou asi za 10 minut. Ubytování je útulné a voda ve sprše je teplá. Večer jdeme na pizzu a řešíme témata, jak roboti ovládnou naši planetu. Krásný večer.

9. etapa – 15. 10. 2018 – Calahonda – Granada – 80 km

Krásně jsem se vyspal. Nechal jsem otevřené dveře na terasu a užíval jsem si, jak nám chladný vánek profukuje do pokoje. Po několika dnech, kdy jsem se potil, to byla příjemná změna. Ráno jsme se vzbudili před osm na východ slunce. Standardní hotelová snídaně nás docela spolehlivě nasýtila. /zhledem k tomu, že máme dneska jet jen 80 km, tak si jdeme ještě do deště lehnout.

V deset vyrážíme. Jedeme podél pobřeží, opět nám dělají společnost místní foliovníky, ale už, díky bohu, ne v takové koncentraci. Ráno nám nad hlavami litaly dva bojové vrtulníky ve formaci, teď už víme proč – v přístavu Motril stojí letadlová nebo možná vrtulníková loď. Tak ji asi kluci hlídají.

Prvních 15 km je víceméně nudným opakováním včerejška, rovná silnice okolo moře a foliovníků. Ale je to naše oblíbená N-340. Pak odbočíme na N-323a, která kopíruje dálnici do Granady. Vyrážíme vstříc horám a snad krásným výhledům. Dalších 10 km šlapeme po úplné rovině, otec je víceméně drží. Na 25 km si dáváme volnou jízdu, protože terén se začíná zvedat. Tak si jedu svoje a táta taky. Zhruba co půlhodiny na něj někde ca 5 minut počkám.

Na 30 km se před námi vynoří přehrada cca 100 m vysoká a okolo ní šněruje naše silnice. Tak si jedu, je to docela příjemné, sluníčko hřeje, ale není moc velké horko. Kopeček okolo přehrady má asi 4 km a tak 300 m výškových. Následuje lehký sjezd a pak most přes soutěsku. Tady už zase počkám na staříka. Přeci jenom neviděli jsme se asi hodinu. Čekám tak 10 minut, ale nakonec se objevuje. Konstatuji, že další zastávka bude až na 45 km ve vesnici Talará.

Dále je to stále nahoru, mineme jednu úplně mrtvou vesnici a někdy okolo čtvrt na dvě dorazím do Talará. Otec mi ještě po cestě volá, protože si myslí, že se ztratil. Ale zvládl to, je na správné stopě. V restauraci sedím cca 25 minut, dám si čaj a kolu. A pak se objeví Jindřich.

Ten bar nebo restaurace je zajímavý, dal jsem si čaj a kolu, ale následně mi slečna donesla něco jako kvěťákový mozeček. Říkám si: aha, asi občerstvení. Tak to sním, následně mi donese malou verzi guláše. To už je tam i otec. A dožaduje se taky malých tapas. A tak nám slečna donese kuřecí stehno, ale ve verzi tapas. Nejlepší na tom je nakonec, že to asi bylo všechno v ceně. Tak jí necháme aspoň pěkné dýško. Necht' žije španělská pohostinnost a stolování.

Už nám zbývá jen asi 30 km. Vydáme se dál, vyjíždíme ještě výš, náš výstup končí okolo 825 m n. m. Čekám na otce asi 5 minut a krátím si chvíli rozbořem plodu mandlovníku. Pak ještě průjezd jedním malým údolím, znovu cca 100 m výškových vystoupat a pak už jen sjezd do Granady. Otec si pomalu ale jistě začíná koledovat, už podruhé se mu povedlo přejet odbočku, kam já jsem signifikantně odbočil. A tak ho nechám projet a čekám na křižovatce.

Do Granady dorazíme okolo čtvrté. Náš podpůrný tým celý den někde chodil po horách, ale potkáváme se na minutu přesně. Dáme si 2 piva v baru, dáme sprchu a jdeme na prohlídku Granady. Nakonec skončíme v řetězci PadThaiWok, zase. Ale jídlo bylo dokonalé. Jdu spát.

10. etapa – 16. 10. 2018 – Granada – Vélez Malaga - 98 km

Vstáváme opět za deset minut osm. Dneska jsem se krásně vyspal. Velká postel, dobrý polštář. Jen jsem musel přes noc jít pustit klimu, protože jsme

tam měli asi 8 000 stupňů. Ale do rána dobrý. Okolo čtvrt na devět jdeme na místní snídani a tam si debužujeme. Jirka a Zuzka už jsou dávno pryč, vzali auto a vyrazili někam na výšlap do pohoří Sierra Nevada.

Kufry necháme v recepci a okolo tři čtvrtě na deset vyrazíme směr západ. Nejprve se proplétáme městem Granada a pak ho opouštíme malými vesničkami. Dneska jsme to vzali poctivě, oba dva máme tříčtvrteční kalhoty a několik vrstev oblečení na horní půlce. Nebe je měděné a mraky nížko a je zima docela, okolo 18 stupňů. Najíždíme na okresní silnici a míříme vstříc španělskému venkovu. Víceméně pořád jedeme lehce do kopce, okolo jsou jen pole a místní usedlosti.

Před vesnicí Cacín se dostáváme okolo 1 000 m n. m., následně padáme až na 700 m n. m. Vesnička je trochu mrtvá, jenom poloprázdné domy. Pak máme zase výšlap dalších 300 výškových. A pak zase sjezd až do vesničky Alhama de Granada. Tam si chceme dát kafe, tak se zastavíme a usedneme. V tu chvíli se u nás zastavuje Jirka a Zuzka. Jejich výšlap byl dost intenzivní, dost chladný.

Dáme si čaj, kolu a nějakou housku. Chvilí sedíme, kecáme a odpočíváme. Pak vyrazíme dále opět do kopce, snad už dneska poslední výjezd až do 1 140 m n. m. Vyjedu nahoru, v tu chvíli mi přijde SMS, že otec někde vzadu píchнул. Tak si sednu na kámen a čekám. Krásný článek o prvních vesmírných stanicích Saljut jsem si přečetl. Asi po 20 minutách otec dojede.

Pak už máme jen sjezd dolů. Jedeme krásnými zatáčkami, okolo polí, a hlavně pořád dolů. Sjezd máme až do Vélez Malaga, tam je pár malých asi 10 m vysokých kopců. Do hotelu dorazíme asi v pět. Dáme pívko a jdeme psát deníček.

11. etapa – 17. 10. 2018 – Vélez Malaga – Fuengirola – 73 km

Spaní bylo dneska trochu složitější, spali jsme na jedné posteli, kterou by člověk jen s velkou fantazií nazval manželskou nebo dvojitou. Ale nějak jsme to bez konfliktů zvládli. Ráno posnídáme, a ještě chvilíčku poleháváme.

Vyrazíme vstříc pravděpodobně poslední etapě. Ranní předpověď na zítřejší den hlásí nějaký polohurikán, takže cestu zakončíme příznačně

ve Fuengirole. Ale uvidíme, možná se předpověď změní. Nejprve jedeme podél pobřeží po hlavní silnici, míjíme několik malých městeček až dojedeme na předměstí Malagy. Malaga nemá moc dobře udělané přístupové cesty, teda aspoň ne pro kolo. Každou chvíli stojíme na semaforu, uhýbáme autům a různě se motáme. Okolo nás jede spousta cyklistů, za pár z nich se chvíli táhneme a vytvoříme vždycky takový malý peloton.

Těsně před zastávkou na nábreží v Malaze mi paní se zeleným peugeotem zastaví těsně před předním kolem. No, přelet přes kapotu jsem minul asi tak o 3 cm. Nakonec jsem to ustál. Zastavíme se na promenádě v Malaze a dáme si pár skleniček vína. Sedíme, sluníme se a užíváme si klidu a pohody.

Z Malagy vyjíždíme okolo druhé hodiny. Trochu se motáme, ani výjezd není nic moc. V podstatě žádné značení, pár jednosměrek a standardní španělský autozmatek. V jednu chvíli vjedeme i do průmyslového přístavu. Takže drobný návrat a zase jedeme dál. Za Malagou teče řeka, trochu si s ní nevíme rady, tak po pár pokusech najedeme na MA-21. Není to sice označením dálnice, ale provozem i velikostí je to prostě dálnice. Naštěstí po ní jedeme maximálně 2 km. U pivovaru San Miguel přejíždíme dálnici a navracíme se k pobřeží. Opět projíždíme vesničkami a podél promenád a pláží. Je to trochu opruz, protože se musíme vyhýbat lidem a autům a pořád něčemu. Předpověď na zítřek se zhoršuje.

Okolo třetí dorazíme na pláž do Torreblancy. Nejprve si chceme sednout do baru Carpe Diem, ale ten je asi od počátku října zavřený. Zřejmě už nemají sezónu. Tak si sedneme naproti a dáme si poslední pívko. Pak už jen vyšlapat tím děsivým kopcem k domečku a jsme hotoví. Zuzka nám udělá krásnou fotku na polaroid a tímto to ukončíme. Dívám se na předpověď a zítřka má být opravdu nějaký pěkný bordel.

Takže už je to za námi. Pokud dobře počítám, tak jsem ujel 1 254 km v 11 etapách. Otec má kvůli zajižďkám o něco více. Viděli jsme různé podoby Španělska a myslím, že jsme si to krásně užili. Další cíl splněn.

Díky tati, bylo to fakt dobré.





































































































